

TÖREDÉK

Im, itt áll a tavasz-reggelben,
éber szívében a titkos, nagy parancssal,
amelyben annyi átok és malaszt van,
amennyi érő, eszmélő férfit
ringat a föld, az öreg,
mélyen a fű, virágok és kövek
neszét csak a vágyó szívek értik...

„Szeretni”!: ez a parancs örök,
lénnyé vált, kinek a gúnynevére
szemlesütve, hamvas orca-égve
emlékeznek jóházból való szűzek.
Pórfiaknak, pórlányoknak nyelvén
nyílt, öröklött szülői-jelvény,
ősi élet-iskola-füzet...

A szobában verőfény repes,
szálló molekulák életében
mindenségünk törvénye, mint éjjel
a nagy rendben — úgy játszik.
Suhanc nézi az ágyán ülve,
s csodás, rejtélyes szerepükre
borzadva gondol, szemöldet rándít...

A láthatatlan porszem a térben,
az árnyban megbuvó parányi élet,
bús emberi dal, rab-kanári-ének,
mely itt hangzik el, Ég és a Föld között.

*mely itt hangzik el, Ég és a Föld között.
A falánk test, a szomjas lélek,
mely zártabb, hogy a köztudatba lépett,
világ-elméletek, hűvös ősködök:*

*im ezek a gondjai mostan,
nagy napjának ezernyi nagy talánya.
Így, mi életnek adva, halálra szánva
benne, vagy kívül sajog
az örök „pro” s az örök „contra”
ví ádázul, háborogva
benne, mint ellenes hajók...*

* * *

*Megtaláltam az Embert...
Kötözd meg erősen, Magány.
Rejtő bozót volt lényegén: az agyán
szörnyű, ág-bogas világ-alak.
Gubbasztott sivár-magába nézve,
míg fölötte a végtelen éjbe érve
milliárd évek fénye haladt...*

*Megfogtam. Megfosztom látásától,
(hisz örök-ébrenlétben aludt).
Kivájt szemében ezredéves tanúk,
néma látomások élnek:
Boldogság, Nyugalom, Béke!
Bölcsesség, amely az öröklétre,
a nagy titokra fényt vet.*

*Előttem áll az Ember...
Megállt a kóbor ige a számon,
az Éj, amelyet hiába számol,
a Nap hasztalan szoroz;
im, itt van a summa: Élet!
Magány, ez a dallam, ez az ének,
melyet te minden énekek fölé sorolsz...*

*Szelleme ifjú az Embernek,
csak rossz-szokása öreg.
Szemeit, e két varázskövet
időre nekem adta.*

Teste a végzet törvénye szerint,
 emberi módon tovább kering;
 az enyészet vizén gyöngye sajka...

* * *

Az ember áll a délutánban,
 töpreng, sajdít és
 valami hitványul-édes
 bizalmassággal a világ
 s maga iránt vétkez...

Áll és gondol a délutánban:
 könnyű a gaznak, amíg virul,
 Nap eteti, eső tesz rá cseppet,
 kapák, ásók elkerülnek,
 ágából nem nyesnek...

Áll az ember a délutánban,
 növény árnyékát nézi:
 száz „igen”, száz „nem” és
 egy világnyi bizonytalanság
 húzza; — vállára hó hull,
 tömör mint a penész...

Növény árnyékát nézi az Ember.
 Lelke kinő a teremtésből,
 mint finom jármű a sikátorból;
 nagy a fénye, zaja kevés,
 nem érzi: a Nap leszáll ma,
 s nyúlik, terjed tűnő árnya.
 Fél: nem tudja, hogy merész...

* * *

Megmart a barátság —
 viperája éngem.
 Lelkem, életem
 minden területére
 befolyt, beszivárgott
 undoksága, mérge.
 Megölte bennem
 az emberséget.

Belül, a nyivó érzés
 vackán, a
 Magány nagy
 hideg-Univerzumában
 örület tört ki:
 üvöltve kelt föl
 a fekete Nap,
 holdak, bolygó-rendszerek,
 tájak és városrészek...

Meghaltál bennem...
 Ma utoljára temettelek,
 hullá, epe, gúny,
 bűz és undokság,
 szent, emberi jószág
 lehetetlensége,
 kis melegágya,
 meddő virágoskertje:
 búcsúzómon tőled...

* * *

Végzetes évszak... Zengés
 robaj, hüvösség adatott meg...
 Villám, kacagó fényed
 oly hamar elaludt: halott már;
 nem is csoda:
 megláttad a halált,
 eltanultad a gyöngeségét,
 porló szívemhez közel voltál.

Hol van a robaj, két bolygó ha távol
 (úgy látszik) egymást magához vonzza...
 Semmi sem neszel, és rosszra
 sem fordul semmi. lent sem, fönt sem.
 Halk, daltalan ivó az éjben
 a bú: vár poharával: a sötéttséggel,
 hogy a hulló csillagokkal töltsse...

Meghalt az ősz. Teste kitérült (bódult
 barom a fényt még issza rajta),
 s látott szerveit végül visszakupja, —
 a leveleket és a lombot.

* * *

Pihen a kenyér.
 Ül az asztalon,
 betakarózzott.
 Egyedül maradt,
 nem zaklatják
 harsogó gyerekszavak.
 Boldog...

Ami erő van benne,
 titkon sereglük,
 hűvösen összegyűlik.
 Kuporgat derüt,
 meglepődöttséget,
 mint morzsáit a pénznek
 a jótékonykodó,
 hogy szétossza a szomorkodók között...

Míg végül egészen
 odaadja magát:
 jut belőle így az
 önzőknek is, a zsugoriaknak
 a zsugoriaknak is,
 holott a gazdátlan ebek
 és sovány madarak
 többet megérdemelnek...

Ül, — és pihen a kenyér.
 Benéz hozzá a Hold,
 Benéz hozzá a Nap.
 A héja barna, pirosas,
 egészen érett.
 Nem törődik a búval.
 Mindegy a kenyérnek:
 hogy békesség,
 vagy háború van...

* * *

Az ember, aki meghal
 búcsú nélkül megy el,
 s asszonyt, gyereket
 és sok adósságot hagy itt.
 Egy virágon, mely mintha égne
 fönnakadt két szemefénye;
 testé a mélységekben pihen...

* * *

Elmult Kisasszony napja...
 Harminchét évnyi napja lobbant
 el és kevesebb holdja.
 Írás szerint öregedtem,
 talán rogyant is a testem,
 s az ifjúságot elfeledten
 élek, mintha csak
 huszonöt évem volna.

Az ifjúság csodálatos...

* * *

Elmozdult a fuvalom, a gyermek
 a takaróját ahogyan lerúgja
 s lány rezgéseiből már csak
 a fél-fa lombjaira futja...

A másik felére nyugalom szállott;
 pár korhó levél az éjben
 csillagot játszik: kéklő
 ökölt, messzeséget érlel...

* * *

Érzitek-e, hogy keveset álltam a
 nyárban, és hogy a fényre
 érzékeny hősömnék a képe:
 szemek, szája, orcák és a homlok? —
 Inségben voltam (nagy ez az ország),
 szóltam... és mindenek utána mondták,
 amit nekem a bánat mondott...

És nem hallotta senki... Álmos és
 süket volt a táj, ó bácskai üreg!
 tán elrejtette az ezerjófűvet?
 vagy tán a barmok alá dobta?
 Tüskét adott, rutat mint a világ,
 de nem hamvazott rajt a pille-virág
 két kis szárnya-hossza...

Hagytam a rögöt: munkában volt:
 öklével, melyről az Élet jósol,
 dörömbölt hosszan a koporsókon.
 Költögette az ájuló multat —
 űs havak rejtett fehérsége
 kondult le vele a langyos mélybe
 hol növő, virágos évszakok alusznak...